

NERVÁKII

VRAŽDY ROCKERŮ

René Rony

Splendidum družstvo

NERVÁK II: VRAŽDY ROCKERŮ

Copyright © René Rony, 2026

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

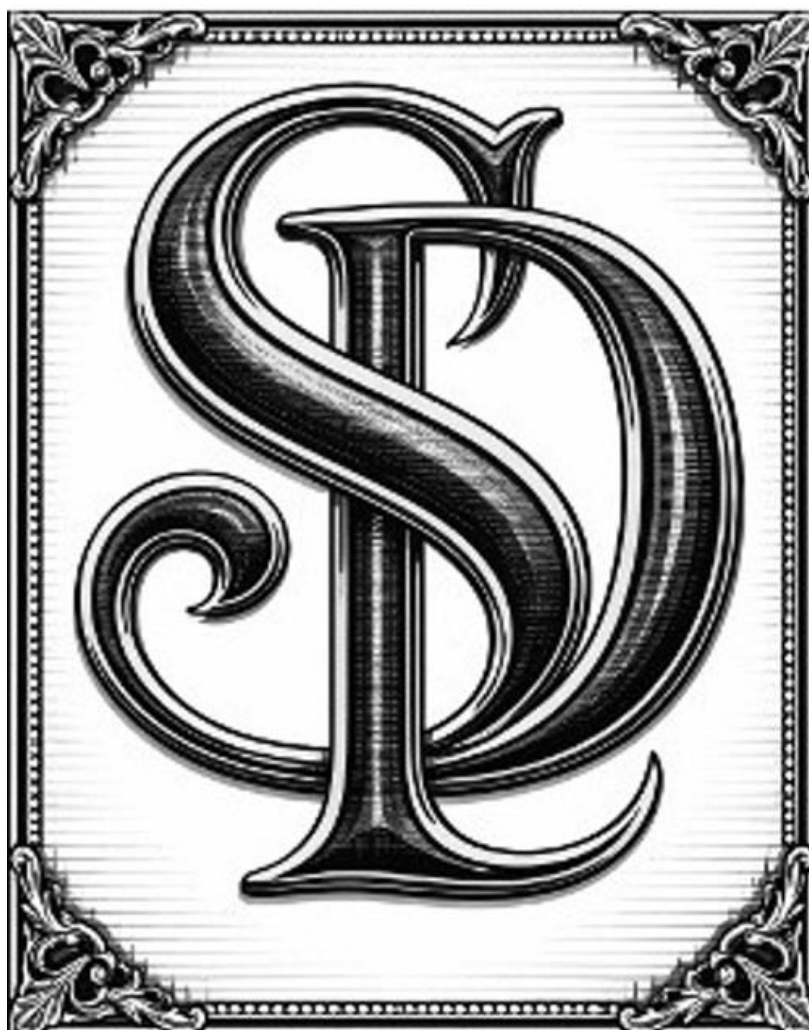
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-480-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-481-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-482-0 (PDF)

První kapitola

Léto roku 2004 se do paměti vrylo jako nekonečný, sytě žlutý a téměř hmatatelný přelud. Dny se slévaly do jediné dusné šmouhy omámené horkem. Nikdo z pěti členů skupiny Gravexis se z ní nechtěl, a vlastně ani nedokázal, probudit.

Nad zvlněnou krajinou severních Čech se od časného rána vznášel těžký zlatavý opar. Skrze něj se starobylé zdivo záměčku Lembery, ukrytého hluboko mezi listnatými lesy a strmými kopci, jevílo v paprscích podvečerního slunce jako iluzorní kulisa z výpravného historického filmu.

Jenže za těmito barokně oprýskanými zdmi, kde kdysi zněly kroky staré šlechty, už dávno nebloudili duchové minulosti. Panství nyní patřilo pěti mladým rockerům. Během jediného divokého roku dokázali bezprecedentním způsobem dobýt republiku i velkou část Evropy.

„Když se tak dívám dolů na to nádvoří a pozoruju ten nekončící mumraj, pořád ještě nedokážu úplně vstřebat, že se tohle všechno stalo naší realitou,“ prohlásil zamyšleně třicetiletý klávesista Tomáš Klempíř. V branži mu nikdo neřekl jinak než Tomy. Dlouhé husté hnědé vlasy se mu divoce kroutily kolem obličeje, zatímco se celou vahou těla opíral o zvětralé kamenné zábradlí prostorné terasy.

Pětadvacetiletý zpěvák Jiří Rezek, přezdíváný Roky, pomalu zvedl hlavu. Rukou si odhrnul dlouhé hnědé prameny vlasů z čela a s mírným despektem v hlase se zeptal:

„Čemu konkrétně odmítáš věřit, Tomy? Co ti na tomhle všem po těch měsících šílenství pořád připadá tak neuvěřitelné?“

„No přece tomu, že tohle panství, všichni ti lidé tam dole a celý ten kolotoč peněz a slávy patří v tuhle chvíli nám. Klukům, kteří ještě před

rokem počítali drobné na pivo v zaplivaných zkušebnách,“ odpověděl Tomy a rukou opsal široký oblouk směrem k obzoru.

Roky se chápavě, i když trochu samolibě, rozhlédl po dlážděném prostranství hluboko pod nimi. Na severní straně nádvoří stála trojice naleštěných černých dodávek. Vedle nich parkovalo několik drahých sportovních aut. Kolem vozů se jako mravenci míhaly desítky techniků v černých tričkách. S hlasitým klením vykládali z kamionů masivní zvukovou aparaturu a připravovali vybavení na večerní megakoncert.

„Měl by sis na ten luxus a na ten věčný shon co nejrychleji zvyknout, kamaráde,“ usmál se Roky. V očích mu zahořela nefalšovaná mladická pýcha. „Jestli udržíme tohle šílené tempo a prodáme tolik desek jako doteď, příští léto si místo téhle staré barabizny koupíme rovnou luxusní zámek ve Francii. A k tomu i privátní letiště.“

„To zní jako skvělý plán, šéfe,“ ozval se z rohu terasy pobaveným, lehce ironickým tónem dvaadvacetiletý kytarista Ladislav Matějka, přezdíváný Lama. Prohrábl si dlouhé černé vlasy a s potměšilým úsměvem sledoval reakce ostatních. „Osobně bych ale s těmi velkolepými investicemi do budoucna byl trochu opatrnější. Tedy za předpokladu, že nás policejní komisař v Brně nenechá do té doby všechny zavřít do cely předběžného zadržení.“

Všichni přítomní v tu ránu propukli v upřímný hromový smích. Ten okamžitě protrhl dosavadní nostalgickou atmosféru podvečera. Nejhlasitěji se však zachechtal osmadvacetiletý baskytarista Jan Malík, známý pod přezdívkou Lebkoun. Byl zcela holohlavý. Pohodlně se rozvaloval na dřevěném sudu od piva a v potetované pravici svíral poloprázdnou lahev drahé skotské whisky.

„Když nad tím tak přemýšlím, Lama má vlastně stoprocentní pravdu,“ zahřměl Lebkoun a hlučně si lokl z lahve. „Za to absolutní boží dopuštění, co jsme naposledy předvedli v tom brněnském grandhotelu, by nás v každém normálním státě museli z fleku poslat za mříže. A to na pěkných pár let bez možnosti kauce.“

„Nemůžeš přece házet všechno na naši hlavu,“ namítl dotčeně pětadvacetiletý blondatý bubeník Antonín Hrzek. Kvůli své husté dlouhé

hřívě mu nikdo neřekl jinak než Blondy. „Ta nešťastná událost se zdemolovanou hotelovou fasádou přece v žádném případě nebyla naše vina!“

„Ona to nebyla naše vina, ty svatoušku?“ rozesmál se Lebkoun tak divoce, až se zakuckal. Pak na něj obviněně namířil prst. „Kdo byl ten geniální architekt zábavy, který s ledovým klidem vzal obří televizi a bez špetky zaváhání ji poslal volným pádem z okna v osmém patře přímo na zaparkovaný mercedes nějakého rakouského turistu?“

„Všichni přece moc dobře víte, že tu telku z okna fyzicky vyhodil ten náš nový šílený pódiový technik. Já se té věci ani nedotkl,“ hájil se Blondy. Na rtech mu však pohrával provinilý úsměv.

„To je sice technicky vzato pravda,“ zachechtal se znovu Lebkoun. „Jenže kdo z nás ho k tomu celou noc systematicky hecoval? A to pod vlivem tří lahví tequily. Kdo ho provokoval tak dlouho, až se nasral a sebral odvahu to udělat?“

Blondy místo odpovědi jen rezignovaně pokrčil rameny. Pak otočil hlavu k zapadajícímu slunci.

Mladický a bezstarostný smích se ještě dlouho rozléhal po celém zámeckém nádvoří. Odrážel se od staletých zdí jako ozvěna doby, která neznala žádné limity. Byli mladí. Byli pohádkově bohatí. Byli bezmezně slavní. A byli naprosto přesvědčení, že jim leží celý svět u nohou a že je žádná síla na zemi nedokáže zastavit.

O několik hodin později se nad gigantickým areálem Strahovského stadionu v Praze rozsvítily první baterie halogenových reflektorů. Jejich chladné a ostré světlo prořízlo houstnoucí letní soumrak. Nekonečné desetitisícové davy se valily ze všech přilehlých ulic směrem k hlavním koridorům a bezpečnostním vstupům. Připomínaly obrovské rituální procesí.

Všechny příjezdové silnice na pražském kopci byly beznadějně ucpané. Kolony aut nepřetržitě troubily. Tramvaje praskaly ve švech pod náporům skandujících fanoušků. Před branami stadionu se v prachu a potu tísnily nepředstavitelné zástupy lidí. Každý se chtěl dostat co nejbližší k pódiu.

Všude kolem pobíhali pouliční prodavači. S hlasitým vyvoláváním nabízeli oficiální i neoficiální trička s logem Gravexis. Z provizorních reproduktorů u stánků s občerstvením duněly starší singly kapely. V teplém nočním vzduchu se mísila vůně rozlitého piva, levných cigaret, marihuany a rozpáleného asfaltu.

„Tohle, co se tady dneska děje, už překračuje veškeré hranice zdravého rozumu,“ vydechl unaveně jeden z hlavních pořadatelů. Nervózně si přitom upravoval reflexní vestu a sledoval lidské mraveniště před sebou. „Upřímně se děším chvíle, kdy se ten dav dá nekontrolovaně do pohybu.“

Hned vedle něj stál manažer skupiny Richard Veselý. Opíral se o železné zátarasý. Bylo mu teprve třicet osm let, ale kvůli neustálému stresu a divokému životnímu stylu svých svěřenců zestárl za poslední rok nejméně o deset let.

„Jestli ti tohle připadá šílené, tak si radši schovej lék na uklidnění na chvíli, až ti kluci vlítnou na pódium a odpálí první kytarový riff,“ odpověděl Richard s ledovým klidem. V hlase mu však zněla hrdost smíšená s vyčerpáním. „Teprve tehdy uvidíš, co znamená skutečné peklo na zemi.“

Manažer moc dobře věděl, co během následujících minut přijde. Za poslední rok tenhle rituál masové hysterie viděl už mnohokrát. Přesto ho pokaždé znovu překvapil. S každým dalším městem a každým větším koncertem byl monstróznější, hlučnější a nebezpečnější než ten předchozí.

Zatímco venku vřel dav, v zákulisí stadionu panoval nepopsatelný chaos. Desítky produkčních a asistentů pobíhaly sem a tam s vysílačkami přitisknutými k uším. Hlavní zvukaři u obřích pultů naposledy nervózně kontrolovali složitou aparaturu. Urostlí členové ochranky se sepjatými rukama mezitím vytvářeli neprostupný kordon. Jejich úkolem bylo udržet fanoušky v bezpečné vzdálenosti od šaten.

V samotném centru tohoto hurikánu, v relativním tichu prostorné VIP šatny, seděli členové Gravexis na kožených pohovkách a nasávali atmosféru blížícího se triumfu.

Lama si právě ladil svou oblíbenou černou kytaru. Když do místnosti vešel produkční, zvedl k němu oči.

„Tak jak to vypadá venku? Kolik lidí už pustili přes brány a jaká je tam atmosféra?“

„Můžete být naprosto v klidu, pánové,“ odpověděl manažer, který za sebou právě zavíral dveře. „Je vyprodáno do posledního místa. A lidi tam venku skandují vaše jména tak nahlas, že to musí být slyšet až na Václaváku.“

„Ty vole, tak to je naprostý úlet, slyšíte to?“ rozesmál se Lebkoun. Vyskočil z pohovky a s divokým výrazem v očích se podíval na ostatní. „Tak to dneska večer tu naši slavnou malou republiku zbouráme od základů a ukážeme jim, jak se dělá pravej rock'n'roll!“

„Nemusíš hned bourat celou zemi. Buďme pro dnešek trochu skromnější,“ opravil ho Roky se sebevědomým úšklebkem. Přitom si navlékal rozepnutou koženou vestu na holé tělo. „Mně úplně postačí, když srovnáme se zemí tenhle stadion a necháme lidi zapomenout na všechno kromě naší hudby.“

Blondy v ten moment rázně vstal. S nevídanou energií udeřil dřevěnými paličkami do hrany dubového stolu. Sklenice se otřásly.

„Dost bylo řečí! Jdeme na to! Nenecháme je přece čekat!“

Ve vteřině, kdy na celém Strahově naráz zhasla všechna světla, stadion pohltila neproniknutelná tma. Lidská masa okamžitě explodovala v nepředstavitelném amoku. Křik a jekot padesáti tisíc hrdel se slily do jediného monstrózního zvuku. Připomínal řev startujícího proudového letadla těsně nad hlavami diváků.

Některé fanynky v prvních řadách, natlačené na ocelové zábrany, plakaly čistým hysterickým dojetím. Tisíce dalších lidí divoce skákaly do vzduchu, až se prohýbaly tlumicí desky položené na trávníku. Nad hlavami davu se v záři prvních stroboskopů rozvlnily stovky podomácku vyrobených transparentů.

Vzápětí tmu prořízly ostré kužely rudých a modrých reflektorů. Z reprobeden se vyvalil první těžký podladěný tón basy. Hned po něm následoval druhý. Do toho se přidala kulometná palba Blondyho bicích.

A právě v ten okamžik vyběhl z temnoty zákulisí přímo do světla reflektorů zpěvák Roky.

„Nazdar, Praho! Ukažte mi, že jste ještě naživu!“ zařval Roky do mikrofonu.

Odpověděl mu ohlušující řev desetitisíců lidí. Byl tak silný a jednotný, že se zdálo, jako by se pod náparem zvukové vlny otřásaly samotné základy Strahova.

Kapela bez sebemenšího zaváhání spustila svůj největší a nejagresivnější hit. Pod pódiem se okamžitě rozvlnilo nekonečné lidské moře. Pohybovalo se v dokonalém rytmu hudby.

Mladé dívky seděly na ramenou svých partnerů. V extázi mávaly propocenými tričky nad hlavami. Některým ani nevadilo, že se objevují na obřích obrazkách po stranách pódia s obnaženými prsy. V návalu euforie házely kusy oblečení do rozvášněného davu. Stovky dalších lidí mezitím zoufale natahovaly ruce vpřed, jako by se chtěli svých idolů alespoň na okamžik dotknout.

Členové Gravexis hráli jako smyslů zbavení. Jako by to měl být jejich poslední koncert v životě.

Lama s kytarou doslova prořezával vzduch. V divokých skocích přebíhal z jedné strany pódia na druhou. Tomy za klávesami zběsile házel hlavou, až mu kudrnaté vlasy létaly na všechny strany. Blondy bušil do činelů a bubnů s téměř animální silou. Už po třetí skladbě měl do masa roztržený palec na pravé ruce. Krev mu dopadala na blány bubnů, ale on si toho zjevně nevšímal.

Uprostřed toho všeho stál Lebkoun. Basu měl zavěšenou nebezpečně nízko. Působil svalnatě, nehybně a sebejistě. Připomínal generála, který pevnou rukou vede svou armádu do největší hudební bitvy roku.

„Praho!“ zařval Roky znovu do utichajícího intra další písni. Naklonil se hluboko nad fanoušky v prvních řadách. „Ptám se vás naposledy. Jste připravení jít s námi až na samotný okraj útesu?!“

Dav odpověděl s takovou intenzitou, že se mohutné membrány hlavních reproduktorů viditelně zachvěly. Zvuková vlna doslova fyzicky zasáhla každého v širokém okolí stadionu.

Monstrózní koncert skončil až krátce před půlnocí. Na závěr si všichni členové kapely, kromě zpěváka, vzali do rukou kytary a rozpálili publikum svým největším hitem doběla.

Po třetím přídavku definitivně zmizeli v zákulisí. Byli promáčení potem, vyčerpaní až na kost, ale oči jim stále zářily adrenalinem.

Venku před branami zázemí však stále čekaly stovky fanoušků. Mnozí se odmítali smířit s koncem koncertu. Urostlí muži z ochranky proto měli plné ruce práce. Jen s námahou udržovali těžké kovové zábrany na svém místě.

„Prosím vás, pusťte nás za nimi do šatny! Slibujeme, že budeme hodné! Chceme jen autogram!“ ječela jedna z dívek přes kordon ochranky.

„Jenom na jednu minutu! Chci Rokymu předat tenhle dopis a vyfotit se s ním!“ přidala se další. Marně se přitom pokoušela protáhnout pod paží jednoho z bodyguardů.

Manažer Richard Veselý stál opodál s kelímkem vlažné kávy v ruce. Unaveně si promnul zarudlé oči. Chvíli sledoval ten nekončící zmatek a pak si tiše zamumlal:

„Bože můj. Jestli je tohle teprve začátek večera, tak bude tahle noc sakra dlouhá.“

Jeho instinkt ho neklamal.

Krátce po půlnoci dorazila celá skupina i se svým doprovodem do luxusního pětihvězdičkového hotelu v historickém centru Prahy. Měli pronajaté celé nejvyšší patro.

Posvátný klid hotelových chodeb však vydržel sotva několik minut.

Z obřího apartmá se brzy začala ozývat hlasitá rocková hudba. Alkohol tekł proudem. Chodbami se nesl hlučný smích a všeobecný chaos.

Do apartmá proudily desítky hostů. Někteří byli pozvaní, jiní ne. Objevili se staří známí, celebrity, novináři i zástupy oddaných fanoušků. Každý chtěl být součástí večírku, o kterém se bude ještě dlouho mluvit.

„Pozvedněte sklenice, vy bando hříšníků!“ vykřikl Blondy. Stál na barovém pultu s lahví šampaňského v ruce. „Pijeme na Gravaxis! Na nejlepší kapelu v téhle zapadlé části vesmíru!“

„Na Gravaxis!“ odpověděli ostatní sborově.

Vzápětí se sálem rozlehlo cinknutí desítek křišťálových sklenic.

Noc postupovala. A s každou další hodinou byla párty divočejší.

Přesně ve tři ráno našel Richard při obchůzce na chodbě rozbitou barokní lampu. O hodinu později objevil v salonku převrácenou koženou pohovku. Byla potřísněná červeným vínem. V pět ráno někdo z dosud neznámého důvodu vyrval masivní dubové dveře od hlavní koupelny.

Když nakonec vyčerpaný manažer dorazil do centrálního pokoje apartmá, nevěřil vlastním očím. Na okamžik ustrnul ve dveřích jako solný sloup.

„Může mi tady někdo z vás, proboha živého, vysvětlit, proč je tu zase takový bordel?!“ zařval Richard. Hlas mu při tom přeskočil do fistule.

Lebkoun seděl rozkročený na masivním mahagonovém stole uprostřed trosek. Na sobě měl jen napůl rozepnuté kalhoty. Líně si zapaloval cigaretu. Když uviděl rozzuřeného manažera, jen na něj kalně mrkl a s klidem flegmatika pronesl:

„Ale no tak, klídek, šéfe. Přej nám pěkné ráno. Neječ, nebo nám zkazíš náladu.“

„Pěkné ráno?! Ty ses snad úplně zbláznil, Lebkoune?!“ vybuchl Richard. Vztekle ukázal na spoušť kolem sebe. „Podívej se na ten bordel. Vypadá to tu jako po zásahu dělostřelectva nebo po pořádném zemětřesení!“

„Co pořád máš?“ ozval se Blondy ze země. Líně otáčel v ruce prázdnou sklenku. „Jen jsme trochu oslavili vyprodanej Strahov. Zbytečně to hrotíš.“

„Trochu jste slavili?!“ vykřikl manažer. „Vy jste zdemolovali celej apartmán!“

Blondy se jen ochraptěle rozesmál.

„Hele, Richarde, uklidni se. Ta obří plazmová televize už byla stejně zastaralá. Hotel nám za její likvidaci možná ještě poděkuje.“

„Ta televize, ty ignorante, stála víc peněz, než...“ Richard se zarazil a bezmocně rozhodil rukama. „A proč se já vůbec snažím něco vysvětlovat téhle partě magorů?!“

„Tak hotelu koupíme novou,“ mávl rukou Roky, který právě vyšel z vedlejší ložnice. Vypadal unaveně, ale naprosto spokojeně. „Modernější a větší. A přihodíme jim něco navíc za způsobené škody. V čem je problém?“

Richard si zakryl obličej oběma dlaněmi. Těžce vydechl.

„Vy mě jednou přivedete do hrobu, grázlové.“

„Ale no tak, Richarde,“ usmál se Roky. Přistoupil k němu a přátelsky ho poplácal po rameni. „Vždyť víš, že nakonec všechno dobře dopadne. Jako vždycky. Jsme na vrcholu. Lidi nás milují. A peníze tečou proudem.“

Richard pomalu spustil ruce z obličeje. Chvíli mlčky pozoroval rozbitý nábytek, střepy na podlaze a vyčerpané členy kapely rozvalené po místnosti.

Právě v tom tichém okamžiku ho však napadlo, že nic netrvá věčně. Ani sláva. Ani štěstí. Ani pocit nedotknutelnosti, který se kolem Gravaxis v posledních měsících vytvořil jako neprůstřelný pancíř.

Jenže tu myšlenku rychle zahnal.

V té chvíli totiž ještě nikdo z nich netušil, jak krutě se jejich svět změní během několika následujících měsíců.

Manažer se naposledy bezmocně rozhlédl po zničeném apartmá. Po podlaze se válely tisíce střepů z rozbitých sklenic. Starožitný nábytek nesl stopy nočního řádění. Na zemi i na pohovkách spaly desítky polonahých lidí v prapodivných polohách.

Richard jen odevzdaně zavrtěl hlavou.

Ve své manažerské duši totiž znal jedinou neúprosnou jistotu tohoto byznysu. Ať Gravexis vydělají za jediný večer sebevíc peněz, on bude následující den stejně běhat po hotelu. Bude se omlouvat vedení, podepisovat protokoly o škodách a řešit astronomické účty za všechno, co jeho svěřenci během noci zničili.

Venku za vysokými francouzskými okny začínalo svítat. Obloha nad pražskými střechami získávala první narůžovělé odstíny.

Nový letní den roku 2004 právě začínal.

Pro skupinu Gravexis to však byla jen další zastávka na cestě za slávou. Další divoká noc vykoupená alkoholem, adrenalinem a pocitem vlastní neporazitelnosti. V té době se jim jejich úspěch zdál nekonečný. A budoucnost věčná.

Druhá kapitola

Léto roku 2004 nebylo jen obdobím spalujícího vedra, které proměňovalo pražské ulice v rozpálené betonové pece. Byla to především doba, kdy se jméno Gravexis šířilo Evropou jako vzdálené dunění blížící se bouře.

Hlavní příčinou této masové hysterie byl jejich nový singl s názvem *Echoes of the Throne*.

Skladba spojovala syrovou kytarovou agresi s Rokyho uhrančivým vokálem. Tomyho temné klávesové plochy jí dodávaly téměř orchestrální rozměr. Výsledek zasáhl posluchače s nečekanou silou.

Píseň rychle ovládla hitparády od Londýna přes Berlín až po Paříž. Stala se hymnou celé generace. Z pěti kluků, kteří ještě nedávno zkoušeli v polorozpadlém klubu, udělala mezinárodní fenomén.

Dalším velkým milníkem jejich triumfálního tažení měla být nově otevřená Sazka Arena ve Vysočanech. Moderní stavba z betonu, skla a oceli představovala technologickou špičku své doby. Byla symbolem nového tisíciletí a zároveň důkazem, že česká hudební scéna vstoupila do zcela nové éry.

Už od časného odpoledne panoval v okolí arény naprostý chaos.

Příjezdové komunikace byly přeplněné auty. Stanice metra chrlily tisíce fanoušků každou hodinu. Dlouhé zástupy lidí se táhly podél ulic a pomalu se posouvaly směrem ke vstupům.

Všichni měli jediný cíl.

Vidět Gravexis na vlastní oči.

Moderní prostranství před hlavním vstupem do arény připomínalo skutečný Babylon jazyků. Mezi novostavbami a prosklenými fasádami proudily tisíce fanoušků z celé Evropy. Z davu se ozývala němčina, polština, angličtina, francouzština i severské jazyky.

Do Prahy dorazili lidé z nejrůznějších koutů kontinentu. Mnozí strávili dlouhé hodiny v přeplněných vlacích a autobusech. Někteří urazili i více než tisíc kilometrů. Všichni však měli stejný důvod. Chtěli na vlastní oči vidět kapelu, která podle mnohých redefinovala moderní rockovou hudbu.

„Když se podívám z okna téhle šatny, která spíš připomíná řídicí středisko NASA, musím uznat, že Strahov měl svoje kouzlo. Tohle je ale úplně jiná liga,“ prohlásil Tomy.

Seděl v luxusním koženém křesle v zákulisí a fascinovaně sledoval řadu monitorů. Kamery přenášely záběry od vstupních bran i bezpečnostních rámců. Na obrazovkách se neustále pohybovaly tisíce skandujících lidí.

„Ti lidi venku mluví snad všemi jazyky, co v Evropě existují. Viděl jsem norský vlajky, plakáty v italštině a všichni do jednoho řvou název *Echoes of the Throne*. Je neskutečný, jak hluboko je ta písnička zasáhla.“

Roky stál před velkým zrcadlem. Vizážistka mu právě upravovala dlouhé hnědé vlasy. Na rtech se mu objevil chladný úsměv. V očích mu však plál nebezpečný oheň.

„To je teprve začátek, Tomy,“ odpověděl klidně. „Ta písnička není jen hit. Je to klíč, kterým jsme odemkli dveře do celého světa. A ti lidi venku nepřišli jen na koncert. Přišli si pro zážitek, který jim nikdo jiný nedokáže dát.“

Odmlčel se a podíval se na monitory.

„Evropa nám leží u nohou. Dali jsme lidem něco, co jim v téhle sterilní době zoufale chybí. Ne falšovanou reklamu. Ne další popovou rychlokvašku. Dali jsme jim energii, která pálí až v žaludku.“

„No jo,“ ozval se z kouta Lama.

Opíral se o masivní letecký kufr s aparaturou. V rukou držel nezapojenou elektrickou kytaru a líně přejížděl prsty po strunách. Dlouhé černé vlasy mu padaly do obličeje.

„Hlavně aby ta energie nakonec nespálila i nás.“

„Richard už venku zase bledne a hádá se s místním šéfem bezpečnosti,“ poznamenal Lama. „Ti rakouští a němečtí fanoušci v prvních řadách se začali prát s ochrankou ještě před otevřením hlavních bran. Ti lidi jsou jako divoká zvěř utržená ze řetězu.“

„A to je přesně to, co od nich chci!“ zahřměl Lebkoun.

Seděl na masivním stole. V ruce držel lahev bourbonu a holou hlavou spokojeně pokyvoval do rytmu vzdáleného dunění basových zkoušek.

„Za ty prachy, co dali za lístky, a za ty kilometry, co sem nacestovali z druhého konce Evropy, jim musíme ukázat show, na kterou nikdy

nezapomenou. Jestli po našem odchodu nebude tenhle nablýskanej barák ještě týden rezonovat, tak jsme selhali, jasný?”

Blondy seděl opodál na otočné židli. Právě si omotával prsty levé ruky elastickou páskou, aby předešel dalším zraněním při hraní.

„Mně je úplně jedno, jestli ten beton praskne nebo ne,“ prohlásil. „Já se těším na úvodní přechod v *Echoes of the Throne*. V téhle hale to bude znít jako výbuch. Slyšel jsem, že ten nový systém je nejlepší široko daleko. Tak jsem zvědavěj, co vydrží.“

Když se aréna konečně zaplnila do posledního místa, atmosféra dosáhla bodu varu.

Moderní kruhová stavba byla obklopena mohutnými prstenci tribun. Ty stoupaly vysoko k ocelové konstrukci střechy a vytvářely dojem obrovského kolosea.

Pak naráz zhasla všechna světla.

Nad pódiem se rozsvítila gigantická kruhová obrazovka. Objevilo se na ní hořící logo Gravexis.

Arénou okamžitě otřásl fanatický řev osmnácti tisíc lidí.

Zvuk byl tak mohutný, že mnozí cítili vibrace až v hrudníku. Konstrukce haly duněla jako obří rezonující nástroj.

Jakmile zazněly první tóny koncertu, dav pod pódiem se proměnil v jediné pulzující tělo.

Lidé skákali v rytmu hudby. Tisíce rukou se vlnily nad hlavami. Každý refrén doprovázel sborový zpěv, který téměř přehlušoval samotnou kapelu.

V prvních řadách propukaly silné emoce. Někteří fanoušci plakali, jiní křičeli, další bojovali s vyčerpáním způsobeným vedrem a tlakem davu. Zdravotníci i členové ochranky měli plné ruce práce. Opakovaně pomáhali lidem přes bariéry do bezpečí, aby se mohli nadechnout a zotavit.

Přesto nikdo nechtěl odejít.